

Sygn. akt IV K 706/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Lorenc

Protokolant: Alicja Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 20 kwietnia 2017 roku, 26 maja 2017 roku, 14 września 2017 roku, 23 listopada 2017 roku oraz 16 stycznia 2018 roku

przy udziale asesora A. K. obecnej 23 listopada 2017 roku

sprawy

C. G. (1)

s. C. i M. zd. W.

ur. (...) w P.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

1. W dniach 1-4 grudnia 2014 roku w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym sprawcą dokonał kradzieży czterech kołpaków z kół, oraz dwóch tablic rejestracyjnych z samochodu marki V. (...) nr rej. (...), o łącznej wartości 740 zł, czym działał na szkodę (...) S.A.,

to jest o czyn z art. 278 § 1 kk

2. W dniach 10-11 maja 2015 roku w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym sprawcą, dokonał kradzieży po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki V. (...) nr rej. (...), o wartości 25.000 zł, czym działał na szkodę M. M. (2) i K. M.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk

3. W dniu 13 maja 2015 roku w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi sprawcami dokonał kradzieży po uprzednim wyłamaniu zamka w lewych przednich drzwiach samochodu marki S. (...) nr rej. (...), o wartości 25.000 zł, czym działał na szkodę (...) Bank S.A., wraz z zawartością mienia o łącznej wartości 1259 zł, czym działał na szkodę T. K.,

to jest o czyn z art. 279 § 1 kk

Orzeka

I uniewinnia oskarżonego C. G. (1) od popełnienia czynu opisanego w zarzucie 1;

II uznaje oskarżonego za winnego popełnienia czynów opisanych w zarzutach 2 i 3 przyjmując, że czyn opisany w zarzucie 2 popełniony został także na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W., a wartość skradzionego pojazdu to 21.100 złotych oraz przyjmując, że czyny opisane w zarzutach 2 i 3 stanowią ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk

i za przestępstwa te na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III na podstawie art. 46 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk zasądza od oskarżonego C. G. (2) solidarnie z ewentualną odpowiedzialnością C. G. (3) na rzecz (...) S.A. kwotę 21.100 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody spowodowanej czynem opisanym w zarzucie 2;

IV na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Sygn. akt IV K 706/16

UZASADNIENIE

D. G. użytkował samochód marki V. (...) o nr rej. (...), stanowiący własność (...) S.A. W nocy z 01 na 02 grudnia 2014r., gdy pojazd stał zaparkowany przy ul. (...) w S., nieznani sprawcy zdjęli z niego i zabrali kołpaki, a następnej nocy z 03 na 04 grudnia 2014 r. także tablice rejestracyjne – wszystko o łącznej wartości 740 zł. Tablice te w dniu 23 stycznia 2015 r. zostały ujawnione na terenie Republiki Federalnej Niemiec w czasie kontroli przez służbę celną w pojeździe F. (...) o numerze (...) kierowanym przez M. R., w którym znajdował się również C. G. (1) jako pasażer.

Dowód:

- zeznania D. G., k. 480 – 482 zb. C, 586 – 587,
- protokół oględzin, k. 483 – 484 zb. A,
- opinia w zakresie identyfikacji genetycznej, k. 653 – 658,
- wyjaśnienia oskarżonego C. G. (1), k. 243, 271, 575 – 576, 586
- wyjaśnienia M. R., k. 249v sprawy 1 Ds. 367.2016 ((...)), k. 37 – 38 akt sądowych sprawy (...) oraz k. 618,
- dokumentacja dotycząca ujawnienia tablic rejestracyjnych na terenie RFN, k. 204-214.

M. M. (2) i K. M. byli właścicielami samochodu marki V. (...) nr rej. (...), o wartości 21.100 zł. W dniach 10-11 maja 2015r. stał on zaparkowany przy ul. (...) w S.. W tym czasie udali się tam C. G. (1) oraz C. G. (3). Pierwszy z ww. mężczyzn wyłamał zamek w przednich drzwiach pojazdu, co umożliwiło im dostanie się do jego wnętrza. Następnie po posłużeniu się urządzeniem, służącym do odblokowania immobilizera, C. G. (1) oraz C. G. (3) uruchomili pojazd i odjechali nim. Następnego dnia sprzedali go osobie o nieustalonych personaliach. Pojazd objęty był ubezpieczeniem autocasco w (...) S.A. W związku z jego kradzieżą ubezpieczyciel wypłacił K. i M. M. (2) odszkodowanie w kwocie stanowiącej jego równowartość.

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego C. G. (1), k. 243, 271, 575 – 576,
- zeznania M. M. (2), k. 584 – 585,
- pismo z (...) S.A., k. 660,
- wyrok (...) dot. C. G. (3), k. 530.

W nocy (...) roku około godz. 24.00. C. G. (1) wraz z H. B. i M. R. pojechali samochodem m – ki S. (...) na Osiedle (...) w S.. Postanowili tam włamać się do zaparkowanego przy ul. (...) w S. samochodu marki S. (...) nr rej. (...), o wartości 25 000 zł, stanowiącego własność (...) Bank S.A, a użytkowanego przez T. K.. W bagażniku samochodu znajdowały się,

należące do T. K. rzeczy, wchodzące w skład wyposażenia pojazdu, o łącznej wartości 1 259 zł. H. B. w celu dostania się do wnętrza pojazdu wyłamał zamek w jego lewych przednich drzwiach. C. G. (1) w tym czasie stał na czatach, a M. R. czekał na nich w samochodzie marki S. (...). W celu uruchomienia silnika samochodu marki S. O. B. posłużył się urządzeniem, służącym do odblokowania immobilizera, po czym wraz z C. G. (1) odjechali nim na ul. (...) w S., gdzie go zaparkowali. Następnie wrócili do M. R. i wszyscy trzej oddalili się z miejsca zdarzenia.

T. K. następnego dnia rano po tym, jak zorientował się, że samochodu nie ma w miejscu, w którym go zaparkował, powiadomił o tym fakcie policję. W efekcie działań podjętych przez funkcjonariuszy policji samochód został odnaleziony przy ul. (...) w S., a następnie wraz z całą zawartością przekazany T. K..

Dowód:

- częściowo wyjaśnienia oskarżonego C. G. (1), k. 243, 271, 575 – 576,
- zeznania T. K., k. 4 zb. C, 31 zb. C, 585 – 586,
- wyjaśnienia H. B., k. 236 – 237 z akt (...)((...)) oraz k. 617
- wyjaśnienia M. R., k. 249-249v sprawy (...)((...)), k. 37 – 38 akt sądowych sprawy (...)oraz k. 618,
- zeznania J. M., k. 95 zb. C, 617,
- zeznania A. N., k. 80 – 81 zb. C, 584,
- protokół oględzin rzeczy, k. 17 – 21 zb. A,
- dokumentacja fotograficzna, k. 23 – 24 zb. A

C. G. (1) ma obecnie skończone 23 lata. Jest bezdzietnym kawalerem. Ma wykształcenie podstawowe, bez wyuczonego zawodu. Nie posiada majątku większej wartości. Obecnie przebywa w zakładzie karnym w związku z inną sprawą. Przed osadzeniem utrzymywał się z prac dorywczych. Był wielokrotnie karany sędownie w związku z popełnianiem przestępstw, w tym przeciwko mieniu.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonego k. 241 – 242, 575,
- dane osobopoznawcze, k. 245 zb.A,
- załącznik dot. stanu majątkowego podejrzanego, k. 246 zb.A,
- karta karna, k. 569-570v,
- wyroki, k. 428 – 430 zb. A.

Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym oskarżony C. G. (1) formalnie przyznał się do popełnienia wszystkich trzech zarzuconych mu czynów, wskazując sposób, w jaki wspólnie z wymienionymi wyżej osobami włamywali się do cudzych samochodów i dokonywali ich zaboru, jak również okoliczności dotyczące tych zdarzeń. Jednocześnie zaprzeczył, jakoby miał dokonać kradzieży tablic rejestracyjnych i kołpaków z samochodu, wymienionego w zarzucie I. Tłumaczył to tym, że kradzież ta miała mieć miejsce w jego dzielnicy, gdzie on jednak nie dopuściłby się takiego zachowania. Na rozprawie głównej natomiast przyznał się do popełnienia tylko drugiego i trzeciego z zarzuconych mu czynów. Podtrzymał ponadto treść swoich wcześniejszych wyjaśnień prostując przy tym, że do samochodu marki S. (...) włamał się z H. B., a nie jak pierwotnie wyjaśnił – M. R., chociaż ten ostatni również z nimi wtedy był, zabierając ich z miejsca zdarzenia. Podkreślił, iż nie ma nic wspólnego z kradzieżą kołpaków i tablic rejestracyjnych opisanych w zarzucie 1. Wskazał przy tym, że zaproponowano mu poddanie się karze w trybie art. 335

kpk i dlatego przyjął propozycję prokuratora w tym zakresie, chociaż mówił od samego początku, że nie dokonał tego czynu, poza czynami 2 i 3.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom C. G. (1) odnośnie tego, że jest on sprawcą zarzuconych mu kradzieży z włamaniem, opisanych w zarzutach 2. i 3. i nie dopuścił się 1 czynu, albowiem korespondują one z pozostałym, pozytywnie zweryfikowanym materiałem dowodowym w sprawie w postaci wyjaśnień H. B. i M. R., zeznań świadków i, pośrednio opinii biegłych sądowych z dziedziny genetyki i biologii sądowej – odnośnie czynu opisanego w zarzucie 1. Fakty, dotyczące czynów, będących przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, jakich się dopuścił oskarżony potwierdził w niniejszym postępowaniu kilkakrotnie, a jego wyjaśnienia w całym postępowaniu były zasadniczo konsekwentne, jasne i logiczne. Jedynie odnośnie swojej roli w zakresie czynu 3. podczas pierwszego przesłuchania wyjaśniał w sposób odmienny od relacji przekazanej przez H. B. i M. R., a co za tym idzie – nieprawdziwie, co być może wynikało z chęci umniejszenia swojej roli w owym przestępnym procederze. Jak już wspomniano, na rozprawie głównej C. G. (1) zweryfikował jednak swoje twierdzenia w tym zakresie, podając w sposób zgodny rzeczywistością, że to on wraz z H. B. pokonali zabezpieczenia w samochodzie marki S. (...), a M. R. w tym czasie czekał na nich w samochodzie S. (...). (...) na temat okoliczności faktycznych czynu, opisanego w zarzucie 3 dostarczyły niewątpliwie wyjaśnienia H. B. odczytane w trybie art. 391 § 2 kpk w zw. z art. 182 § 3 kpk i zeznania oraz wyjaśnienia M. R., złożone przez tych ostatnich w toku prowadzonego przeciwko nim postępowania w sprawie (...)i w przypadku M. R. na rozprawie w niniejszej sprawie. Sąd uznał je za wiarygodne w całej rozciągłości, a to z uwagi na ich logiczność, szczegółowość i wewnętrzną spójność, jak również to, że w toku całego postępowania byli oni konsekwentni w swoich twierdzeniach na temat przedmiotowego zdarzenia, relacjonując je w sposób szczerzy i spontaniczny. Na podstawie tych dowodów nie ulega wątpliwości między innymi to że wszyscy trzej, tj. C. G. (1), H. B. i M. R. wspólnie brali udział we włamaniu do samochodu S. (...) w ramach podziału ról.

Odnośnie zaś czynu 1 w przekonaniu o prawdziwości wyjaśnień oskarżonego, w jakich zaprzeczał on swojemu sprawstwu, utwierdza Sąd opinia z zakresu identyfikacji genetycznej, przeprowadzona na podstawie porównania profilu DNA C. G. (1) ze śladami biologicznymi, pozostawionymi w miejscu osłon tablic rejestracyjnych pojazdu marki V. (...), opisanymi jako ślad nr 1 w protokole oględzin z dnia 4 grudnia 2014r. (k. 653-658). W świetle opinii nie stwierdzono profilu DNA C. G. (1), ani męskich alleli DNA w zabezpieczonym śladzie, stwierdzając jednocześnie jedynie profil DNA kobiety, nie objętej badaniem. Należy też wskazać, że w sprawie nie ma żadnego dowodu, który wskazywałby na sprawstwo C. G. (1) odnośnie tego czynu, któremu od samego początku postępowania zaprzeczał. Nie może o tym z pewnością świadczyć sam fakt formalnego przyznania się oskarżonego do wszystkich zarzuconych mu czynów. Zważywszy na treść jego wyjaśnień, w świetle których stanowczo zaprzeczał, jakoby miał cokolwiek wspólnego z opisanym w zarzucie 1 zdarzeniem, odnotowane w protokołach przesłuchania C. G. (1) w postępowaniu przygotowawczym owo przyznanie się, połączone z chęcią dobrowolnego poddania się karze, należy odczytywać jako podyktowane chęcią jak najszybszego i najkorzystniejszego dla niego zakończenia sprawy i jako takie z powodów podanych wcześniej w żadnej mierze nie może być ono wiążące w zakresie przypisania mu odpowiedzialności karnej za pierwszy czyn. Należy przy tym zwrócić uwagę na fakt, iż tablice rejestracyjne z pojazdu opisanego w zarzucie 1 zostały ujawnione w trakcie kontroli przez niemiecką służbę celną w pojeździe kierowanym przez M. R.. Z wyjaśnień tej osoby wynika, iż to on był dysponentem tych tablic, co wynika z faktu, że znajdowały się w pojeździe, którym to on dysponował, a nie oskarżony C. G. (1), a nadto wskazał, że nabył je od nieustalonych osób za 20 złotych. Trzeba podkreślić, iż nie można w tym wypadku stwierdzić, iż świadek ten przedstawiając w ten sposób okoliczności ujawnienia przy nim części rzeczy opisanych w zarzucie 1 stara się uniknąć odpowiedzialności w związku z tablicami rejestracyjnymi i kołpakami, gdyż nawet w takiej sytuacji, gdyby wręcz nie dokonał kradzieży przedmiotów w nim opisanych to i tak można byłoby mu przypisać sprawstwo paserstwa umyślnego zagrożonego dokładnie taką samą sankcją jak kradzież. Tak więc jego zeznania i wyjaśnienia składane w jego sprawie (...)odnośnie tożsamego zarzutu, nie powodują, że świadek ten stara się uniknąć odpowiedzialności za tenże czyn. W każdym razie jego twierdzenia wskazują, iż oskarżonemu C. G. (1) nie sposób przypisać kradzieży, a nawet paserstwa tablic rejestracyjnych oraz kołpaków, o których mowa w zarzucie 1 li tylko na tej podstawie, że jechał ponad miesiąc później w nienależącym do niego samochodzie jako pasażer, w którym ujawniono tę pierwszą kategorię rzeczy, co do której posiadania przyznał się użytkownik tego samochodu, to jest M. R..

Sąd nie znalazł podstaw dla zakwestionowania zeznań złożonych w sprawie przez właścicieli i użytkowników pojazdów, do których oskarżony wraz z innymi osobami się włamywał i dokonywał ich zaboru: M. M. (2) oraz T. K., a to z uwagi na ich wewnętrzną spójność i fakt, że będąc dla oskarżonego osobami obcymi, nie mieli żadnego powodu, aby zeznawać nieprawdę na jego niekorzyść, co czyni ich świadkami na wskroś obiektywnymi. W swoich zeznaniach opisali oni w szczególności ślady, jakie sprawcy po sobie zostawili, a to z kolei pozwoliło na ustalenie sposobu pokonania przez nich zabezpieczeń w przedmiotowych samochodach, a także podali ich wartość oraz wartość innego utraconego mienia (w przypadku T. K.), co z kolei przekładało się na wysokość poniesionej przez pokrzywdzonych w związku analizowanymi przestępstwami szkody. Należy w tym miejscu wskazać, że podana przez M. M. (2) wartość utraconego przez niego samochodu odbiegała nieco od wartości wynikającej z ustaleń ubezpieczyciela, to jest (...) S.A. Tę ostatnią Sąd przyjął jako rzeczywistą, gdyż ubezpieczyciel jako profesjonalista precyzyjnie był w stanie ustalić ją, co nie wpływa na ocenę wiarygodności zeznań M. M. (2), bowiem pokrzywdzony przedmiotową wartość podał jedynie w sposób orientacyjny. Sąd przy tym wskazuje, że świadek wypowiadając się na ten temat nie przedłożył żadnych dokumentów, potwierdzających, że pojazd był wart więcej, aniżeli 21.100 zł, w związku z czym okoliczność tę wobec ustaleń ubezpieczyciela i w oparciu o zasadę, że wątpliwości nie dające się usunąć rozstrzyga się na korzyść oskarżonego, przyjął wartość wskazaną przez ten ostatni podmiot.

W ocenie Sądu za w pełni wiarygodne należało uznać również zeznania D. G., choć nie pozwoliły one przypisać sprawstwa oskarżonemu dokonania czynu na jego szkodę.

Również za odpowiadające prawdzie, a tym samym za wiarygodne należało uznać zeznania interweniujących w sprawie funkcjonariuszy policji, to jest A. N. i J. M., którzy odnieśli się do okoliczności ujęcia sprawców kradzieży samochodu marki S. (...). Są one bowiem logiczne, rzeczowe, wewnętrznym spójne i korespondują ze sobą wzajemnie. Ponadto również oni są osobami obcymi dla oskarżonego, co czyni ich dodatkowo świadkami obiektywnymi.

Zeznania M. G. zostały przez Sąd pominięte podczas konstruowania stanu faktycznego, albowiem świadek ten nie posiadał żadnej wiedzy na temat okoliczności zdarzeń, objętych zarzutami.

Pozostały materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie, a występujący w formie dokumentarnej należało uznać za rzetelny, ponieważ nie budził żadnych zastrzeżeń Sądu natury faktycznej, bądź prawnej. W szczególności należy do niego zaliczyć wspomnianą wcześniej opinię w zakresie identyfikacji genetycznej. Została ona sporządzona przez biegłych posiadających wymagane kwalifikacje oraz doświadczenie zawodowe i jej sporządzenie było poprzedzone przeprowadzeniem odpowiednich badań, zaś jej wnioski okazały logiczne i jasne.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie dało zatem podstaw do przypisania C. G. (2) sprawstwa w zakresie zarzucanej mu w zarzucie 1 kradzieży. Brak jest bowiem jakiegokolwiek dowodu, jaki mógłby skutecznie zaprzeczyć wersji oskarżonego oraz M. R., wedle której ten pierwszy nie miał z nią nic wspólnego. Z tych też względów, kierując się określoną w art. 5 § 2 kpk zasadą, iż niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego, należało C. G. (1) uniewinnić od wspomnianego czynu.

Na podstawie całości okoliczności sprawy i materiału dowodowego, Sąd uznał jednocześnie sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie czynów, opisanych w zarzutach 2. – 3.

Przy braku okoliczności wyłączających winę sprawcy bądź bezprawność czynu, sąd uznał więc, że C. G. (1) w dniach 10-11 maja 2015 roku w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonym sprawcą, dokonał kradzieży po uprzednim wyłamaniu zamka w drzwiach samochodu marki V. (...) nr rej. (...), o wartości 21.100 zł, czym działał na szkodę M. M. (2) i K. M. oraz (...) S.A. w W., którym to zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 279 § 1 kk.

Nie ulega też wątpliwości, że w dniu 13 maja 2015 roku w S. przy ul. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi sprawcami dokonał kradzieży po uprzednim wyłamaniu zamka w lewych przednich drzwiach samochodu marki S. (...) nr rej. (...), o wartości 25.000 zł, czym działał na szkodę (...) Bank S.A, wraz z zawartością mienia o łącznej wartości 1.259 zł, czym działał na szkodę T. K., wyczerpując tym samym po raz kolejny znamiona czynu z art. 279 § 1 kk.

Kwalifikacja prawna tych czynów jako kradzieży z włamaniem nie budzi żadnych wątpliwości. Sąd w tym miejscu wskazuje, że z powodów wskazanych wcześniej należało zmienić opis czynu, wskazanego w zarzucie 2., tj. odnośnie wartości skradzionego samochodu. Opis tego czynu wymagał ponadto uzupełnienia poprzez wskazanie, iż status pokrzywdzonego posiadał również (...) S.A w W.. Jak wynika bowiem z zeznań M. M. (2) wskazany ubezpieczyciel w związku z kradzieżą samochodu wypłacił mu odszkodowanie, stając się tym samym pokrzywdzonym w niniejszej sprawie.

Sposób działania C. G. (1) i pozostałych sprawców był przy tym bardzo podobny, skoro za każdym razem pokonywali przeszkodę w postaci zamka w drzwiach pojazdu, wylamując go. Oprócz tego wskazać należy, że zachowań takich oskarżony dopuścił się na przestrzeni zaledwie trzech dni, a zatem w krótkich odstępach czasu i co do żadnego z nich nie zapadł uprzednio żaden wyrok. Nie ulega zatem wątpliwości, że czyny objęte tymi zarzutami tworzą jeden ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 kk.

Jak już wspomniano, Sąd nie znalazł żadnych okoliczności, których zaistnienie skutkowałoby niemożliwością przypisania oskarżonemu winy do tak opisanych czynów czynu, będącej niezbędnym elementem odpowiedzialności karnej. Oskarżony miał niczym nie ograniczoną możliwość podjęcia właściwej decyzji i zachowania się w sposób zgodny z prawem, tym bardziej, że jako osoba karana za przestępstwa, w tym też przeciwko mieniu zdawał sobie w pełni sprawę z konsekwencji jakie grożą za dokonanie przestępstwa kradzieży w włamaniem. Nie zaszła również żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu, zaś społeczna szkodliwość jego zachowania jest znaczna, zważywszy na zamiar bezpośredni w jego działaniu, godzącym w jedno z podstawowych dóbr chronionych prawem jakim jest własność oraz fakt, że działał wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w sposób zaplanowany.

Przy wymiarze kary za tak opisane i zakwalifikowane przestępstwa Sąd wziął pod uwagę nie tylko stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, ale i jego motywację oraz sposób zachowania zarówno w czasie ich dokonywania, jak i po ich popełnieniu. Sąd uwzględnił również stopień zawinienia oskarżonego, który także był znaczny.

Okolicznością wpływającą łagodząco na wymiar kary był fakt przyznania się oskarżonego do zarzuconych mu czynów i wyrażona w związku z ich popełnieniem skrucha.

Zdaniem Sądu okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego był niewątpliwie rozmiar szkody, wyrządzonej jego przestępnym działaniem, która obiektywnie nie była mała, bo łącznie stanowiła kwotę 47.359 złotych. Na jego niekorzyść działał także fakt uprzedniej karalności, w tym za przestępstwa podobne i to zarówno przed dokonaniem przypisanych mu czynów, jak i potem. Nie bez znaczenia pozostaje także znaczny stopień społecznej szkodliwości popełnionych czynów, jak również to, że dopuszczając się ich działał w sposób zaplanowany oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd stwierdził, iż kara 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności za opisany ciąg przestępstw będzie karą adekwatną do ich wagi, stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynów. W ocenie Sądu kara taka spełni wszelkie cele przed nią stawiane, to jest przede wszystkim w zakresie prewencji indywidualnej. Mianowicie kara ta winna być nauką dla oskarżonego, uświadamiając mu naganność jego postępowania i nieopłacalność popełniania przestępstw. Kara ta będzie działać także w zakresie prewencji ogólnej odstrasżając inne osoby od popełniania przestępstw. Spełni ona również zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości, co jest istotne szczególnie w przypadku pokrzywdzonych.

Rozważając kwestię warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd doszedł do przekonania, iż przy uwzględnieniu opisanych wyżej przesłanek związanych z jego uprzednią karalnością i to za podobne przestępstwa, jak również z uwagi na okoliczności popełnienia przypisanych mu czynów, nie sposób wystawić wobec niego pozytywnej prognozy kryminologicznej i uznać, iż nie popełni kolejnego przestępstwa, jeśli kara orzeczona w niniejszej sprawie nie zostanie wykonana.

Celem wzmocnienia oddziaływania kary i zrekompensowania pokrzywdzonemu - (...)S.A. poniesionej szkody Sąd na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził również od oskarżonego z ewentualną odpowiedzialnością solidarną C. G. (3) (w jego sprawie (...)nie został bowiem orzeczony obowiązek naprawienia szkody) kwotę 21.100 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody spowodowanej czynem opisanym w zarzucie 2.

Sąd rozstrzygając w niniejszej sprawie, zastosował regułę z art. 4 § 1 kk, zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Sąd uznał, iż ustawa obowiązująca do dnia 30 czerwca 2015 r. jest względniejsza dla oskarżonego, co wyraża się choćby w kwestii dotyczącej obowiązku naprawienia szkody, gdzie przepisy uprzednio obowiązujące nie odsyłały do przepisów prawa cywilnego, które pozwalają orzec taki środek kompensacyjny również z odsetkami.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk, zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia, co uwzględnia fakt, że oskarżony z uwagi na przewidywany długotrwały pobyt w zakładzie karnym nie będzie w stanie osiągnąć stosownych dochodów, aby uregulować należności sądowe.